

JONATHAN SWIFT

Güiver'in Seyahatleri

Remzi Kitabevi

GÜLİVER'İN SEYAHATLERİ / Jonathan Swift

Orijinal adı: *Gulliver's Travels*

Her hakkı saklıdır.

Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Çeviren: Erol Erduran

Resimleyen: İ. Ertürkmen

Kapak resmi: Ertuğrul Edirne

ISBN 978-975-14-1777-0

CEP BOY BİRİNCİ BASIM: Nisan 2017

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul

Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090

www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi

4. Cad. No: 77 Bağcılar-İstanbul

Sertifika no: 12068 / Tel (212) 629 0615

Cilt: Çifçi Mücellit, 100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi

5. Cad. No: 24-25 Bağcılar-İstanbul

Tel (212) 629 4783

ÖNSÖZ

Güiliver'in Seyahatleri'nin yazarı Jonathan Swift 30 Kasım 1667 tarihinde İrlanda'nın başkenti Dublin'de doğdu. York Kontluğu'nun en eski ailelerinden birinden geliyordu.

O zamanların deyimiyle sofracıbaşılık yapan babası genç yaşında ölünce küçük Jonathan ile annesi yoksul durumda tek başlarına kaldılar. Zavallı dul kadın, biricik oğlunu aç bırakmamak ve topluma yararlı bir insan olarak yetiştirmek için saçını süpürge etti, bin bir güçlüğü göğüslemeyi başardı.

Küçük Jonathan ise, böyle bir ananın çocuğundan beklenmeyecek bir şekilde yaramaz, haylaz, arkadaşlarıyla durmadan kavga eden, derslerine çalışmayan bir öğrenci olup çıkmıştı. Bu durumun zavallı anacığını ne denli üzdüğünü tahmin edersiniz.

Bütün bu kötü huylarının yanında tek iyi alışkanlığı okuma düşkünlüğüydü küçük Jonathan'ın. Okumaya aşırı sevgisi vardı. Bu, onu okul yaşantısında, hatta daha ilerki yıllarda, öğretmenlerini şaş-

kınlığa düşüren bir değişikliğe uğratacak, sınıfının en iyi öğrencilerinden biri yapacaktı. Bu nedenle lise bitirme sınavını büyük bir başarıyla verdi.

Din adamlığı yolunu seçti önce, gerekli eğitimi tamamladıktan sonra çeşitli dinsel görevlerde bulundu. Bir süre politikayla da ilgilendi, ama kısa bir süre sonra politikadan soğudu, Dublin yakınlarındaki Laracor'a çekilip sakin bir yaşantı içinde okuyup yazmaya başladı.

Dublin'de 78 yaşında öldü.

En ünlü yapıtı, şu anda elinizde bulunan "*Güilver'in Seyahatleri*" dir.

Dünyanın en ünlü yergi yazarlarından biri olan Swift *Güilver'in Seyahatleri*'ni "insanları oyalamak için değil, rahatlarını kaçırmak için" yazdığını söylemiştir. Swift bu yapıtında Güilver'e düşsel ülkelere yolculuklar yaptırır ve okuruna bu ülkeleri tanıtırken, gerçekte yaşadığı dönemin İngiliz toplumuna keskin bir eleştiri yöneltir.

İÇİNDEKİLER

Cüceler Ülkesinde, 9

Devler Ülkesinde, 69

Küheylanlar Ülkesinde, 129

Cüceler Ülkesinde

I

GEMİ BATIYOR

Babamın beş oğlu vardı. Ben üçüncüsüydüğ. On dört yaşında Cambridge Üniversitesi'ne gönderildim. Üç yıl süreyle öğrenim gördüğ. Sonra babam okulun parasını ödeyemedi. Bu nedenle Londra'ya gittim. Doktor James Bates'in yanında çalıştım. Elime biraz para geçer geçmez, kendime yararlı kitaplar aldım. Ben de doktor olmak istiyor ve başka ülkelere seyahat etmeyi umuyordum.

Dört yıl sonra eve döndüğ. Babam, tıp bilgimi ilerletmem için, beni iki yıl Hollanda'ya Leyden Üniversitesi'ne gönderdi. Hâlâ seyahat etmeyi çok seviyor ve uzun deniz yolculukları için gerekli pek çok şey öğreniyordum.

Leyden'den döner dönmez gemi doktoru oldum. Üç buçuk yıl denizlerde gezdikten sonra Londra'ya yerleşerek doktorluk yapmaya karar verdim. Eski öğretmenim Bay Bates bana kendi hastalarından çoğunu gönderdi. Onun sayesinde iyi müşteri tuttuğ; iyi de para kazandım. Zengin bir tüccarın kızıyla evlendim. Bu evlilik bana dört yüz İngiliz lirası drahoma getirdi.

Aradan iki yıl geçtikten sonra, öğretmenim hayata gözlerini yumunca, hastalarım giderek azaldı. Eşim ve dostlarım yeniden gemi doktorluğuna başlamamı önerdiler.

Birçok kez Güney Denizleri'ne yelken açtık. Bu gezilerim altı yıl sürdü. Epeyce para kazandım ve bu süre içinde birçok kitap okudum. Her limanda başka ülke insanlarını ve dillerini inceledim. Yeni dilleri çok çabuk ve kolay öğreniyordum.

Ancak bir kez daha denizlerden sıkılmıştım ve yeniden karaya yerleşmeye karar verdim. Thames (Tayms) nehri yakınlarında bir yere taşındık. Burada yükleme, boşaltma yapan gemicilerden hastalarım olur diye düşünüyordum. Ama yeterli para kazanamayınca *Antilop* adlı bir gemide bulduğum işi kabul ettim. Güney Denizleri'ne yelken açacak olan *Antilop*, 4 Mayıs 1699 tarihinde Bristol limanından hareket etti.

Yolculuğumuz başlangıçta çok iyi geçti.

Sonbaharın başlarında Van Diemen^(*) açıklarında bulunduğumuz sırada korkunç bir fırtınaya yakalandık. Fırtına uzun sürdü. On iki denizciyi kaybettik. Kalanlar da bitkin düşmüştü.

5 Kasım buralarda yaz başlarıdır. Hava bulut-

(*) *Van Diemen (Tasmanya)*: Avustralya'nın güneydoğusunda bulunan Tasmanya adası, kitabın yazıldığı yıllarda Van Diemen adıyla bilinirdi.

luydu. Rüzgâr çok sert esiyordu. Birdenbire önümüzde beliren kayadan kendimizi kurtaramadık. Gemi kısa sürede battı. Altı gemici ile birlikte, geminin sandalıyla kayadan uzaklaşmayı başardık.

Sonra gücümüz tükendi. O sırada bir dalga kayığı devirdi. Hepimiz denize saçıldık. Arkadaşlarımı bir daha göremedim. Umutsuzca yüzmeye çabılıyor, bazen kendimi dalgaların sürükleyişine bırakıyor, gücümü biraz toparladığımı sandığım zaman, yeniden dalgalarla boğuşmaya çalışıyordum.

Ayaklarımın sert bir yere dokunduğunu fark ettiğim zaman kendime gelebildim.

Su sığılmaya başlamıştı. Kıyıya ulaşıncaya kadar aşağı yukarı bir mil yürümek zorunda kaldım. Kuru toprağa ulaştığımda saat akşamın sekizi olmuştu. Etrafta ne bir insan ne de bir ev görünüyordu. Zaten ben de etrafa bakınamayacak kadar yorgundum. Kıyıdaki yumuşak otların üzerine serildim.

* * *

Çok aç ve yorgunluktan bitkin durumdaydım. En az dokuz saat öylece uyuduğumu sanıyorum.

Güneşin sıcaklığını hissedip uyanınca kalkmak istedim ama yerimden kıpırdayamadım. Kollarım ve bacaklarım hareket etmiyordu. Onların yere bağlanmış olduğunu hissediyordum. Saçlarım da aynı

şekilde bağlanmış olduğu için başımı da oynatamıyordum. Omzumdan bacaklarıma kadar incecik iplerle bağlanmışım. Sadece gözlerimi açıp kapatabiliyordum. Neye uğradığımı anlayamadım ve şaşkınlık içinde kalakaldım. Henüz daha nerede olduğumu bile bilmiyordum.

Ortalık giderek sıcaklaştı. Güneşin parlaklığı arttı. Gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

Çevremde birçok sesler duyuyor, bir şeylerin sürekli hareket ettiğini hissediyordum. Ama görebildiğim tek şey gökyüzüydü.

Birden sol ayağımın üzerinde bir şeyin hareket ettiğini hissettim. Bu canlı bir şeydi ve yavaş yavaş dikkatlice vücudumun üzerinde ilerliyor, çeneme doğru yaklaşıyordu. Şaşkınlık içindeydim. Gözlerimi mümkün olduğu kadar aşağı indirip ne olup bittiğini görmeye çalıştım.

Bir süre sonra üzerimde dolaşan yaratığın ne olduğunu gördüm. Bu on beş santimetre boyunda minicik bir adamdı. Giysilerinden ve silahlarından anladığım kadarıyla, talih beni bir asker ya da subayla karşı karşıya getirmişti. Ne olduğunu anlayamadığım sürekli bir uğultu, bu minicik yaratıklardan yüzlercesinin çevremde toplanmış olduğunu gösteriyordu.

Birden haykırmaya başladım. Korkudan ödlere patlayan minicik yaratıklar, oraya buraya kaçışmaya başladılar. Bazılarının gövdemin üzerinden

atlar ken oldukça ağır yaralandıklarını sonradan öğrendim.

Aradan biraz zaman geçince gene geldiler. İçlerinden biri, tüm yüzümü görmek istiyormuş gibi iyice yaklaştı. Sonra da ellerini hayranlıkla havaya kaldırıp, çok yüksek sesle bağırarak bir şeyler söyledi. Diğerleri de onun söylediklerini tekrarladılar. Ama onların hangi dili konuştuklarını ve ne dediklerini anlamıyordum.

Bu arada ben de ne yapacağımı şaşırılmış, endişe içinde bekliyordum. Sonunda hiçbir şey yapmadan durmaktansa, bağlarımı koparmak için çaba sarf etmem gerektiğini düşündüm. Önce sol kolumu toprağa bağlayan iplerle kazıkları sökmeyi başardım. Aynı anda canımı çok acıtmasına rağmen, başımı hızla kaldırıp saçlarımı bağlayan ipleri gevşetebildim. Böylelikle çevremde olup bitenleri görebilecektim.

Bu davranışımı gören küçük yaratıklar, tiz çığlıklar atarak yeniden kaçtılar. Onların birini bile yakalayamadım. Birden sesleri kesildi. İçlerinden, komutanları olduğunu sandığım birisi:

—“Tolgo fonak!” diye haykırdı.

Hemen ardından da yüz kadar okun elime saplandığını hissettim. Sanki elime bir anda yüzlerce iğne batırılmışlardı.

Bu ok yağmuru sona erince bir hamle daha yapıp iplerimden kurtulmaya çalıştım ama bu kez de

birincisinden daha yoğun bir ok yağımurunu altında kaldım. Okların bazılarının yüzüme saplandığını hissettim. Serbest kalan sol elimle yüzümü kapamamış olsaydım bu oklardan bazıları gözüme bile girebilirdi.

Bu arada minik saldırganlardan bazıları ellerindeki kargıları vücuduma saplamaya çalışıyordu. Bereket versin üzerimde manda derisi ceketim vardı ve beni bu felaketten korudu. Bazı şeylerin insana nerede nasıl yarayacağını önceden kim kestirebilir?

Sonunda, yapılacak en doğru hareketin, gece oluncaya kadar kıpırdamadan durmak olacağını anladım. Aksi taktirde beni rahat bırakmayacakları anlaşılıyordu. Ayağı kalkmayı başarırısam, gecenin karanlığından yararlanarak özgürlüğüme kavuşabileceğimi umuyordum. Buranın halkı eğer hep bu boyda iseler, bana saldırmak için hazırlayacakları en güçlü ordularına bile kolaylıkla karşı koyabilirdim.

Ama talihim bana bambaşka bir şey hazırlamıştı.

Minik yaratıklar benim sakin durduğumu görünce ok atmaktan vazgeçtiler. Ancak duyduğum seslerden bir şeylerle uğraştıklarını, sayılarının giderek daha da arttığını anladım. Başımın bir metre ötesinden sesler geliyordu. Çekiç seslerine benzeyen bu gürültünün anlamı neydi?

Saçlarımı tutan iplerle kazıkların elverdiği ölçüde başımı o yöne çevirmeye çalıştım. Yerden

